

— Я гледай глупави глави! — извикало момчето — Пуснете щъркела!

Децата не го послушали. Вдигнали щъркела, закачили го на единъ клонъ. Ощо малко, и ще го обесятъ.

Разсърдило се момчето. Разтворило чадъра си. Че като рухналъ единъ дъждъ! Всички деца се разбѣгали, кой кждето види. Затворило момчето чадъра. Спрѣлъ дъждътъ. Откачило и отвързало щъркела. Щъркелътъ му казалъ:

— Ти ме спаси. Исай, каквото ще искашъ!

— Азъ търся царската дъщеря. Не си ли я видѣлъ, като хвърчишъ отвисоко?

— Царската дъщеря ли? Зная кжде е! Но не е лесно да я намѣришъ, — отговорилъ щъркелътъ. — Най-напредъ трѣбва да минешъ презъ страната на вѣчната суша, да вземешъ отъ царя огнения камъкъ, който е скъпъ колкото едно царство. После да минешъ презъ страната на вѣчнитѣ дъждове и да вземешъ отъ царя златния пръстенъ, който е скъпъ колкото три царства. И най-после ще стигнешъ една гора, която е всѣкога зелена. Тамъ живѣе магьосницата, която е откраднала царската дъщеря. Като стигнешъ, дай на нея златния пръстенъ, а на царската дъщеря огнения камъкъ и магьосницата ще ти даде царската дъщеря. Но гледай да не сбъркашъ и да дадешъ огнения камъкъ на магьосницата! Зло ще патишъ!

Поблагодарило момчето и тръгнало на пътъ. Три дни и три нощи вървѣло. Стигнало страната на вѣчната суша. Тамъ било толкова горещо, че камънитѣ пускали искри и тревата сама се подпалвала. Отишло момчето при царя.

— Царю честити, подари ми огнения камъкъ!

— Ехе, — извикалъ царътъ, — това ми е най-скъпото съкровище! Ще ти го дамъ само, ако направишъ да завали дъждъ. Царството ми изгорѣ отъ суша.